

— Нѣма да спомогнатъ, защото не могатъ

— Но какво да чакаме ний отъ васъ?

— Ний ще ви нахранимъ, напоимъ, ще ви дадемъ пари за пхтъ, ако искате да си отидите отъ тука; ще ви туримъ въ гробове и ще ви погребемъ, ако желаете тукъ смъртъта.

— И само?

— Само. Богъ на помощъ! Помози вамъ Боже!

Игумена разказа че по телеграфа е извѣстено за прѣминуването на комитетскитѣ хайдутѣ или юнаци прѣвъ Дунава, че е събрано много войска — конница, пѣхота, запѣи, Покани и баши-бозушки охотници, — че тѣ сж заприщели цѣлата околностъ, че за Българина е опасно да излѣзе изъ домътъ си на сто раскрача, че само единъ часъ по-прѣди излѣзли отъ мѣнастеря Помацитѣ, тѣзи постурчеви Поляци, че рано въ зори дохожда драгунитѣ и казакитѣ, че по цѣлийтъ лѣсъ сновхтъ запѣитѣ и баши-бозушкитѣ охотници. Тѣ си почиватъ, зематъ хлѣбъ и агнета, а пакъ вино за тѣхъ не можешъ да наприготишъ. Сега, както се чува, свободенъ е само единъ пхтъ по долината на рѣкичката.

— Поразмисли хубавичко, вѣйгодо, не е ли по-добрѣ да избѣгате докжтъ още е възможно и да запазите себе си за по-благоприятно врѣме.

Вѣйводата не се позамисли.

— Нѣма да отида, ще остава тукъ; ако ще гинемъ, да гинемъ: за това ний идяхме. Съ вртвъ и кости български трѣбва да поствемъ на земята нови изданки. Нужна е нашата смъртъ. Колкото по-грѣмко ще заговорятъ за нея, толкова по-скоро ще се пробуди отъ вдървяване нашиятъ народъ, весивовенъ въ своята мъртвенность. Така гласи полското евангелие, а Поляцитѣ сж наши учители.

— Ако вий сте тѣй рѣшили, то такава е, води се волята Господня. Нека да бжде по-вашему и да ви помогви Богъ; вий пакъ щѣ ви спомогнемъ съ каквото можемъ.

Четирѣ сважви монаха пснесаха слѣдъ вѣйводата пригответитѣ конници съ стѣснви припаси и съ вино.